

at enhver Forbrydelse, idetmindste enhver overlagt Forbrydelse bliver udført i den Tanke, at den kan skjules, og at Bedkommende kan frie sig ved en vedholdende Vencægtelse; men er Nævningeinstitutionen først gennemført, er det først blevet vittetligt for Enhver, at Nævningeretten kan dømme ham, naar den finder, at der er tilstrækkeligt Beviis tilstede, uden Hensyn til, om han bekjender eller ikke, troer jeg, at det vil væle mangan forbryderff Plan i dens første Spire og afholde Mangan fra at udføre en Udaad, som han ellers kunde være tilbøielig til. Jeg maa derimod beklage, at jeg ikke i det foreliggende Forslag seer den samme Betyggelse med Hensyn til den anden af mig paapegede Ulempe; jeg seer nemlig ingen Forskjel mellem hvad der her indføres og det, der nu bestaaer. Under de nuværende Forhold er det Amtmanden, der efter Underdommerens Indstilling har at afgjøre, hvorvidt Bedkommende skal belægges med Arrest, holdes i Fængsel og Sagen forfølges imod ham, og efter Udkastet vil det blive Overanllageren, der efter Underrettens Dom har at afgjøre dette Spørgsmaal. Jeg troer, at skulle Borgerne have betryggende Sifferhed i denne Henseende, maa det komme dertil, at Nævningerne eller Juryen ligesaavel faaer Anklagemyndighed som dømmende Myndighed. — Hvad Forslagets enkelte Dele angaaer, skal jeg kun tillade mig at udtale mig om et Par ganske enkelte Punkter. Det ene Punkt er det, hvorom næsten de fleste Talere, der endnu have havt Ordet, have udtalt sig, nemlig Nævningelisterne. Jeg troer ikke, at det er nogen heldig Maade saaledes at føre to Nævningelister. Jeg seer ikke deri nogen Betyggelse for at faae bedre Nævninger, end ved at holde sig til den almindelige Liste, efter det System, der gjælder for Folkethingsvalgene. Jeg troer derimod, at man vilde have meget større Garanti for at faae gode Nævninger, dersom man opgav Lodtrækningen, som er foreslaet i Lovudkastet. Man maa ingenlunde troe, at der i Befolkningens store Masse er en saadan Overflødighed af aandelige Kræfter, at man kan tage iblinde og dog være vis paa at faae gode Kræfter allevegne. Holder man sig derimod til den almindelige Liste, kan man uvøelge af den de Mænd, som

skulle være Nævninger, har man, efter min Mening, en meget større Garanti for at faae gode Nævninger. — Det andet Punkt, hvorom jeg skal udtale mig, er den Maade, hvorpaa en Sag endelig afgjøres ved Hovedforhandlingen. Der har været Tale om, hvorvidt man skulde lade sig nøie med simpel eller fordre kvalificeret Majoritet. Det forekommer mig, at hvor det gjælder et Mennesses Bee og Vel, er simpel Majoritet ikke tilstrækkelig, og navnlig vil det komme til at see noget tvivlsomt ud for Udenforstaaende, naar 5 af 12 stemme for Friindelse og 7 for Straf; man kan da være meget tilbøielig til at troe, at Retten ligesaa godt kan være paa de Fems som paa de Syvs Side. Endelig troer jeg, at Livsstraffen aldeles burde bortfalde som Gjenstand for Nævningernes Afgjørelse. Det er ikke sjældent, naar man kaster Blikket paa de Landes Historie, hvor man i en Række har havt Nævningeinstitutionen, at man træffer Exempler paa, at Nævningerne have taget feil, at de have dømt fældt Ustyldige, og er Livet først taget af dem, er Forurettelsen uoprettelig; er Bedkommende holdt i Fængsel, kan der dog gives ham nogen Erstatning. Jeg troer derfor, som sagt, at Livsraf ikke burde være Gjenstand for Nævningernes Dom. — At Nævningeinstitutionens Indførelse kan have saa store og skjønne Følger, som den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) udtalte i det fortrinlige Foredrag, hvormed han aabnede disse Forhandlinger, har vel ikke saa Mange tænkt paa, men saa vist, som det er, at Mange, ja vel de fleste af dem, der sidde her i denne Sal, have følt sig grebne af Sympathi for den, ligesaa vist troer jeg ogsaa, at den vil gjøre et dybt Indtryk paa den store Masse af Folket, og jeg vil haabe, at det, som han udtalte, vil gaae i Opfyldelse.

H. M. Petersen: Det Punkt, der har foranlediget mig til at begjære Ordet, findes paa den første Side i det Udkast, der er os forelagt, nemlig i §§ 5 og 6. Jeg er, for at slutte mig til, hvad der ligger nærmest, ganske enig med den ærede sidste Taler i, at det nuværende juridiske Beviis maa vel være anseet for utilstrækkeligt, uheldigt og urigtigt, siden